

K UMĚLECKÉ POZŮSTALOSTI TOMÁŠE SOUKUPA

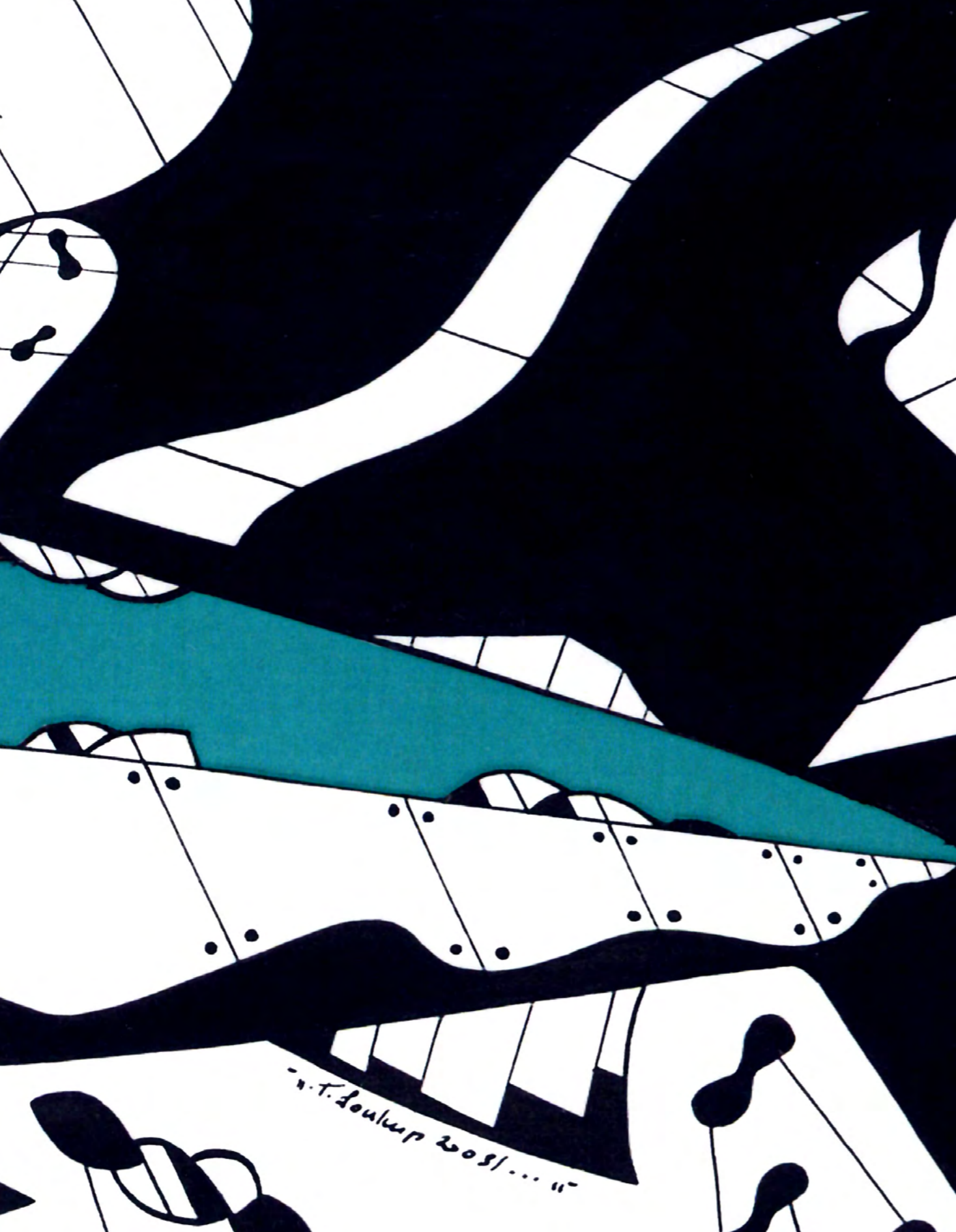
Tomáš Soukup se jeví jako autor bez zvláštností a propojenosti s uměleckým světem. Alespoň to může být „první čtení“ jeho díla a života. Možná tomu tak skutečně je, jeho dílo se totiž nestačilo rozepnout a rozprostřít. Tomášův předčasný odchod ponechává i jeho dílo předčasně „ne-završené“. Je však dílo někdy zcela hotovo? Můžeme o díle, zvl. o tom výtvarném (čti: uměleckém), říci, že je završeno zcela? Nedopouštíme se takovým viděním pokřivenosti?

Umělecká pozůstalost Tomáše Soukupa se k nám dostává prostřednictvím katalogu. V přehledu prezentovaných děl můžeme hlouběji uchopit problém „ne-završenosti“ a také propojenosti.

Tomáš Soukup ve své tvorbě dobře použil vše, co prožíval. Je patrný vliv studií estetiky, ale také snahy o praxi, tj. vlastní umělecký výraz, který si zjevně započal osvojovat na pedago-

gické fakultě. Domnívám se však, že více, než praxi výtvarna, zúročil své znalosti kunsthistorie – vědomého vstupování do světa umění.

Po období perokresebném se přesouváme k problematice artificiální malby indiferentních zón naplňujících se nejrůznějšími objekty. Některé z maleb popírají tradiční „medium is the message“ (médiu je zprávou) od filosofa McLuhanna, neboť zprávu, alespoň tu v podobě „poselství“, zde nenalzáme. V reportáži Miroslava Pechury (r. 2008) pak čteme, že „poselství“ není pro autora zásadní. „*Třeba název Trápení vznikl tak, že jsem ten obraz maloval moc dlouho*“, doplňuje sám autor. Takové obrazy mají tedy své referenční body zakotveny spíše v emocionalitě, kterou autor zakoušel v procesu tvorby. Jistě lze namítnout, že i toto je „poselství“. Je to však spíše kód uschovaný ve znaku – hra jazyka uměleckých referencí a textualita překonávající nutnost známé a otřepané fráze: „co to znamená?“.

Soukupův svět je světem balancování ve vizualitě iluze – nejedná se o digitální malby. Považuji za velmi zdařilé právě to, že můžeme spolu s autorem balancovat na hraně reality-vize-fikce. V těchto zónách často nalézáme objekty funerální, ale také objekty vykazující ostrost, surrealisticky laděné tvary a zejména

na znakovost až alchemickou (opakující se „značky“). Pozorovatele jistě udiví výtvarná jemnost a ladnost, nikoli přerušovaná expresivita, kterou bychom snad (mylně) očekávali.

Filip Gorazd Martinek

Jak jsme ubozí v našem chtění. Snad to ani není chtění, jakožto žádostivost, onen apetitivní akt vnitřního hnutí. Je to nespoutaná dychtivost po celku světa. Jsme ubozí ve velkoleposti našeho poznání a hmatatelnosti kořistí, které ze světa činíme a krademe. Neustále něco bereme do rukou, hmatáme, stáváme se „hmotaři“, a to i tehdy, když dychtíme po intelektualismu. Nakonec i ten je uchopen. Co se uchopit nedá, co nám propadává dlaněmi, nazýváme blábolením anebo to odsuzujeme jako neuchopitelný problém, je to pro nás ne-pojmutelné, nemáme na to pojem, conceptus.

Hovoříme často o světle, ale naše kroky lemují tma. Myslím, že cesta, byť je to cesta tmavého rána, vede ve ztracenosti. Když dokáží ztratit: to, co beru do rukou, hmotu, pojmy, cestu, ale nakonec zjevně i sám sebe. Vyprázdnit své dlaně a osvobodit srdce.

Abys vše uchoval, zanech všeho, ponechej vše ve tmách pokraje rána a noci. Výstup k neviditelnému horizontu je dole, v nezachytitelnosti třesoucího se pohledu, který opouští imanenci a vchází do nitra, před každou jinakost všeho, kde nic je blažeností.

Filip Gorazd Martinek

Je noc a ráno, je svítání zlodějů. Chodíme ve tmě. Ruce naplněny světem, ale svět nikde!